

GALERII | Ago-Endrik Kerge: „Mina ei tea, kuidas teistele, aga minu jaoks on elu mõte see, et katsu oma elu ära elada korralikult.“

„Ma pean tunnistama, et viimasel ajal olen hakanud rohkem mõtlema sellele, mis saab pärast. On vaja asjad paika panna, korrastada ja endast mitte rämpsu järele jätta,“ rääkis Ago-Endrik Kerge oma 80 aasta juubeli intervjuus Õhtulehele.

Kaks aastat tagasi istus Ago-Endrik Kerge Pirital asuvas Ecolandi hotelli restoranis lauas minu vastas ja silmitses mind üle prillide puurivalt, aga sõbralikult. Tal oli kohe-kohe täitumas 80 eluaastat ja olime leppinud kokku juubeliintervjuu. Mul oli tema ees suur aukartus ja närveerin kohutavalt. Tema mitte. Tema nägi mind esimest korda. Teist korda kohtusime siis, kui ta istus pärast tema auks peetud juubelietendust „Minu veetlev leedi“ koos oma kunagise kursusevenna Väino Areniga Estonia valges saalis nagu kuningas troonil ja mind märgates viipas mu rõõmsalt enda juurde. Kallistasime. Soovisin veel kord õnne. Naljatasime. Olen pärast mõelnud, praegu nüüd eriti, kuidas vahel üksainus intervjuu võibki jätta südame soojaks.

Näitleja ja lavastaja Ago-Endrik Kerge (Erki Pärnaku)

Siia või sinna

Küsisin Ago-Endrik Kergelt tookordses intervjuus, kas ta on kunagi otsinud elu mõtet. Tema kunagises lavastuses „Inimese elu“ ju seda otsiti. Ta vastas: „Ma ei ole teda kunagi otsinud. Minu elul on minu jaoks küllaldane mõte olemas. Nii kaua, kui aega antakse, veedan siin maa peal ja mis pärast saab, selgub hiljem. Kas sinna või sinna.“ Ise näitas samal ajal naerdes sõrmega algul alla ja siis üles. „Kas kumbki variant ei hirmuta?“ uurisin tookord.

„Ei hirmuta! See kõik kuulub asja juurde. Aga ma pean tunnistama, et viimasel ajal olen hakanud rohkem mõtlema sellele, mis saab pärast. On vaja asjad paika panna, korrastada ja endast mitte rämpsu järele jätta.“

Elu mõtte sõnastas Ago-Endrik Kerge aga nii: „Mina ei tea, kuidas teistele, aga minu jaoks on elu mõte see, et katsu oma elu ära elada korralikult.“

Kui korralikult ta oma elu elas, teadis ta ilmselt ise kõige paremini. Üsna tõenäoliselt ütleks ka ise selle kohta samamoodi, nagu ta intervjuus ühele mu küsimusele muheldes vastas: „Ma ei tea, kas ma olen ebaviisakas, aga ma pean ütlema, et mul ei ole enda kohta kaebusi. Tõsieestlase kombel ei ole millegi üle kaevata. See teeb muret.“

Ülle Ulla ja Ago-Endrik Kerge balletis „Bolero“ (Filmiarhiiv)
Kuigi Ago-Endrik Kerge on enda kohta tähendanud, et tal on halb iseloom, on nii mõnigi temaga koos töötanud inimestest hoopis teist meelt. Kunstnik Liina Pihlak on öelnud, et temaga oli väga

ohtuleht.ee

26.04.2021 23:39

Katrin Helend-Aaviku

90000

Estonia teater

Teater

huvitav ja kerge töötada: „Kuigi tal on oma kindel käekiri, ei ole tal stampe. Ja seepärast ei või kunagi kindel olla, kuidas üks või teine asi välja kukub. Alati ta pakub väga meeldivaid üllatusi oma lahendustega. Ta ei ole sedasorti mees, kes sulle algul räägib pikka ja segast juttu, vaid tema jutt on alati lühike ja asjalik ja annab põhjust mitmegi asja üle järele mõtlemiseks. Kergega on huvitav töötada ka seepärast, et ta seab nii endale kui ka teistele mitmesuguseid ja keerulisi ülesandeid. See et temaga kerge töötada on, peab ikkagi paika, sest töö teeb raskeks üksteise mittemõistmine, möödarääkimine ja igasugused töövälised asjaolud. Aga need Kergega koos töötades täiesti puuduvad. Tema juures on tore joon ka see, et ta teeb vahet tähtsa ja vähetähtsa vahel ega aja sind hulluks mingisuguse pisiasja nõudmisega, vaid lahendab selle hoopis teistmoodi ja võib-olla paremini. Aga siin on üks piir, kus ta jääb kindlaks nagu raudnael ja ükski ilukõne ei aita. Ta lihtsalt leiab, et see või teine asi on tema jaoks tähtis ja sellest ta ei tagane sammugi.“

Estonia ballet „Lugu sõdurist“ (1963). Ago-Endrik Kerge mängis Kuradi rolli. (Rahvusoper Estonia)

„Miks põleb küünal, soolasilk miks nukker näib...“

Selle, mis Ago-Endrik Kergele oli elus tähtis, on ta ise ligi nelikümmend aastat tagasi telesaates „Imet tabamas“ kokku võtnud nii: „Ei tohi unustada inimlikke kontakte. Oma perekonnaga, kaastöötajatega. Et me alati ei tormaks oma töödes ja tegemistes, vaid et me võiksime leida teineteise jaoks teinekord aega ja lihtsalt inimlikku sõna.“

Inimlikkuse mõte on lipsanud ka tema lavatükkidesse. Tema lavastatud „Kuulsuse narrides“ laulis soss-sepast leiutaja Jaan Tatikas ju Ago-Endrik Kerge kirjutatud lauluridu: „Ma mõtlen imelisi inimlikke mõtteid, miks põleb küünal, soolasilk miks nukker näib...“ „JA ONGI KÕIK!“ Nende sõnad lõpeb telelavastus „Kuulsuse narrid“ (1982), kus lavastaja Ago-Endrik Kerge (paremal) mängis ise ka loo autorit, Eduard Bornhöhed. Salomon Vesipruuli rollis oli Jüri Krjukov (vasakul), Jaan Tatikat mängis Urmas Kibuspuu (taga). Ja ongi kõik kolm lavakooli kursusekaaslast teispoosuses. (Heidi Maasikmets/ERR)

Saates „Imet tabamas“ mõtiskles ta Estonia teatri koridorides kõndides: „Tihtipeale kui mõelda, mida tahaks tulevikust, võib-olla on see rumal, võib-olla see tundub iseteadlik... kuid tahaks hetke, kus ei tee tööd. Mitte midagi tahaks teha.“

Oma luulekogus, „Õnne 13“ tegelaskuju Einar Karmiku nime all välja antud „Lembesalmikus Almale“ on ta luuletusse „Kotkalind“ kirjutanud sellised sõnad: „Olen uhke kotkalind. Ja lendan, kuhu tahan. Ja kui ma enam lennata ei taha, panen tiivad seljataha. Panen kokku nad. Vat nii!“

Nüüd on tiivad kokku pandud. Head teed, Ago-Endrik Kerge!

